

DREYLMURIN

ER EIN ILLUSIÓN

– LÍVIÐ SUM **TÓNLEIKARI** KREVUR **DISIPLIN**. FÓLK **HALDA** KANSKA, AT **LÍVIÐ** SUM **TÓNLEIKARI** ER EIN **DREYLMUR**, MANN SKAL **ÚTLIVA**, MEN TAÐ ER EIN **ILLUSIÓN**. TAÐ ER **HINVEGIN** OFTA EITT **BAKS**, OG TÚ SKALT **TÍMA** TAÐ ØGILIGA **VÆL**. TAÐ **NYTTAR** IKKI AT GANGA OG **PLÁGA** SEG **SJÁLVAN**, TÁ IÐ TAÐ **IKKI** GONGUR SO **VÆL**, **TÍ** SO VERÐUR TÚ **KLIKKADUR** AV TÍ. TÚ MÁST **GÓÐTAKA**, AT TAÐ ER EIN **LÍVSSTÍLUR**, SUM TÚ HEVUR **VALT**, SIGUR TÓNLEIKARIN **HØGNI LISBERG**

INTERVIEW

Eyðun Klakstein
eydun@socialurin.fo

Tað er grátt og vátt hendan mikumorg-unin í Leirvík. Heystið er her – beint her. Og føroyska náttúran og veðurlagið, sum hava skapt gróðrarbotn fyri so nógvari list, leggur hendan dagin upp til eitt prát við tónleikaran Høgna Lisberg. Í køkinum heima hjá foreldrunum á Sýnini.

Hann hevur í eini 15 ár verið sjónligur og virkin á føroyska tónleikapallinum – fyrst sum trummusláari í rockbólkinum Clickhaze, men mongu seinnu árinum sum solistur við egnum útgávum og nógvum framfærslum heima og burturi.

Fyrstu almennu framfærslurnar hjá Høgna Lisberg vóru við hornorkestrinum í Fuglafirði, síðani legði hann botnin í nýskapandi rocktónleikinum hjá Clickhaze, og eftir tað tók hann stigið frá trummunum og fram á pallin – bæði tí fysiska pallinum og tí føroyska tónleikapallinum annars.

Nú er hann aftur fløguaktuellur, hevur útgávuconsertir um vikuskiftið og gongur á sangskrivaralínjuni á Ryttnisk Konservatorium í Keypmannahavn.

Fyrst í hornorkestri

Tónleikalívið hjá Høgna Lisberg byrjaði, tá ið hann sum 9 ára gamal fór at spæla trummur í musikkúlanum. Tvey ár seinni fór hann eisini at spæla gittar, men í nógv ár var tað trummuspælið, sum fylti mest. Musikk lærarin hjá Høgna var eisini dirigentur hjá hornorkestrinum í Fuglafirði, so tá ið tey manglaðu trummuspælara, tók hann Høgna við í orkestrið.

– Pápi mín spældi trummur, tá hann var yngri, men hann gavst, tá eg varð føddur, so tað er ikki tí, at eg havi sæð og hoyrt hann spælt trummur, at eg fór at spæla trummur. Men tað hevur helst fyllt nógv alikavæl, at hann hevði spælt trummur og var tónleikaáhugaður, sigur Høgna Lisberg.

– Eg byrjaði við at spæla á lørini, og eg fekk ikki mitt fyrsta trummusett, fyrr enn eg var 15. Tað var gamla trummusettið hjá hornorkestrinum. Teir skiftu út, og so fekk eg tað gamla trummusettið. Nógv av venjingini við trummuspælinum er koordinatión millum hendur og fótur, og tað kann mann venja á lør og gólvið, og so kann mann seta seg við eitt trummusett nakrar ferðir um vikuna, greiðir Høgna frá.

– Eg treivst væl í hornorkestrinum,

tí mín dreymur tá var at blíva klassiskur percussionistur. Men tá ið eg so bleiv 14-15 ára gamal, so broyttist tað eitt sindur. Vit høvdu onkrar rockbólkar her í kjallaranum – millum annað eg og Eivør Pálsdóttir og Knút Háberg Eysturstein – og tá ið eg so gjørdist partur av Clickhaze, so útviklaði tað seg bara tann vegin, og eg vildi heldur spæla rocktónleik.

Tann loyniliga síðan

Rockbólkurin Clickhaze, sum vann Prix Føroyar kappingina fyri góðum 10 árum síðani, var sera virkin í nøkur ár, og Høgna Lisberg var ein av tónleikarunum í bólkinum.

– Clickhaze var seriøst og ambitiøst. Bólkurin fann sítt egnu ljóð og vildi náa út um landoddarnar við sínum tónleikinum. Serliga Jón Tyril gekk undan, og tað smittaði á okkum onnur. Samstundis hevði Prix Føroyar skundað undir eitt rák, at føroyskir bólkar skrivaðu egnar sangir.

– Í 2003 gavst Clickhaze at spæla, og tá fór eg víðari við mínum egnu tónleiki. Clickhaze var ein bólkur við sjei fólki, sum høvdu sterkar meiningar um, hvat vit skuldu gera. Tað skapti nógv spennandi ting, men tað

var eisini ein strævin prosess at skapa tónleik. Øll skuldu verða samd, og tað kundi verða trupult at skriva nýggjar sangir, sigur Høgna Lisberg.

– Eftir Clickhaze vildi eg gera meira við mína loyniligu síðu, sum var at sita í kjallaranum og spæla gittar og syngja. Mammu og tey vistu nóg illa av, at eg sat og putlaðist við sovordíð. Jens L. Thomsen var byrjaður at taka upp, og hann hjálpti mær so við upptøkunum til mína fyrstu fløgu. Tá visti eg ikki rættiliga, um eg skuldi gera meira við hetta, sum eg hevði rótað meg út í, men tað bleiv líkasum mitt projekt, og eg helt fram við tí.

Høgna Lisberg tók hesa tíðina stigið frá trummunum og fram á pallin at syngja og vera frontmaður í sínum egnu bólki.

– Tað var lægið at fara frá at sita við trummurnar aftan fyri sangaran og so fara fram á pallin og standa framman fyri trummuspælaran. Tað var eisini nervapirrandi fyri meg, og fyrstu konsertirnar hevði eg so nógvar nervar, at tað var pínligt. Men tað hevur verið ein partur av leiðini, sum eg havi valt. Eg havi skift positiónum fleiri ferðir, og tað lærir mann ótrúliga nógv av, sigur Høgna Lisberg.